

572
1970

1970 ՅՆՈՒՆ 5
ԲՈՒՄ

ՀԱՅԿԵՏՆԻ
ՆՈՒՆԻՄԱՅԻՆ

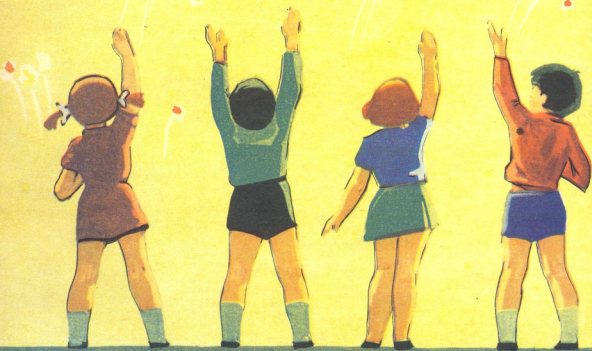
Թափի թափի քնքուն,
Վառը կանն ցպկոնք.

გაიცი

ქ. გომიზაშვილი

დაიჭეძა,
დაიჭეძა,
აელვარდა შვიდფრად სივრცე,
ახმაურდნენ პატარები,
დიდმა მთებმაც ხანი მისცეს.
— ეს რა ხდება?
— ცა გაიხსნა!
მოდით, ნახეთ
ყველამ, ყველამ;
არემარე გაანათა
გამარჯვების ცისარტყელამ.

ნახატი თეიმურაზ ჩიჩინაშვილისა

ნოლარ ქაქალიძე

ნახატები ზურაბ მამქარიაშვილისა

— ქვემოლან შემოუარე, შეილო!—
გასძახა გოლა ძიამ გოჩას და ფარეხისა-
კენ მიდენილ ცხვარს კართან ჩაუღდა.

— მიდი, ჰოო! — დასკუიოდა ბიჭი ფეხ-
მოტეხილ ცხვარს, ფარის ბოლოს რომ
მიეჩქილედა.

— ერთი, ორი, სამი... — ხმამალლა ითე-
ლიდა გოლა ძია.

ცხვრები ერთმანეთს არ აცდიდნენ,
ვიწრო კარში ჯგლეფით შერბოდნენ და
ფარეხში იშლებოდნენ.

— ასოცი... ასთოხმეტი, ასთუხმე-
ტი, ასთექესმეტი... ბიქოს?! ერიპაა, აკი,
გულიც მუეუბნებოდა!

— რაო, გოლა ძია, აკლია?

— აკლია მაშ, ოთხი ბატკანი აკლია!
ჰაი, და-და-დაა!

— ერიპაა! — ახლა გოჩამ ჩაიბურტყუნა.

— შენ ფარეხის კარი მიუგდე, ახლავე
აქ გაეჩნდები! — დაფაცურდა გოლა ძია,
კომბალს ხელი წამოავლო და შეინდია-
ნისაკენ გასწია.

— მეც წამოვალ! — მიაძახა გოჩამ.

— აბა, შენც რომ წამოხვიდე, ცხვარს
რაღა ვუყოთ?! ე, მანდ ჩამოჯექ კარავ-
თან, საცაა სანდრიკაც ამოვა სოფლიდან.
ვიდრე ჩამობნელებოდა, მეც აქ გაეჩნდე-
ბი. ბროლია გვერდით მოისვი და არ
მოგწყინდება! — გოლა ძიამ ერთი დაუ-
სტივინა, საიდანაც კამეჩისოდენა ძალლი
გამოძებრა და გოლას ფეხებთან დაყუნც-
და. — ბროლიავ, მიდი და გოჩა ბიქს მიუ-
წყექ გვერდით. არ მოაწყინო, ვესმის?..
წავედ.

ნაგახი თითქოს მიუხედაო, ზანტად
წამოიზღაზნა გოჩასაკენ.

ბიჭი და ძალლი კარგა ხანს გარინდულ-
ნი იხსნდნენ. მერე გრილმა ნიაუმმა დაუ-
ბერა და სისინით გადაუარა მწვანე სა-
ძოვრებს.

11.316

გოჩას ტანში ვასკრა, შევამციენა. წამოღდა, ფარებს შემოუარა, სალოკი ქვემარღები გასინჯა და კარვის წინ, სამფეხაზე ჩამოსკუპდა.

ბროლიამაც მურა ცხვირი ბანჯგვლიან თათებში წაპყო და გარინდული მიაჩერდა სიბნელეს.

— რალა დღეს მოუნდათ ამ ოხერ ბატკნებსაც დაკარგვა, სანდრიკა მაინც იყოს აქ!—ჩაილაპარაკა გოჩამ და ბროლიას გადახვდა. უკვე ისე ბნელოდა. თვალთან თითს ვერ მიიტანდი.

— ავ, ავ!—დაიყუცა ბროლიამ.

— შენც ბრაზობ, არა? მართალი ხარ. გოლა ძიაც რომ აღარ გამოჩნდა!..

— ავ, ავ!—ახლა უფრო ხმამალა შეჰყუცა ნავაზმა.

— რა მოგვიღდა, ხომ არ გეშინია? არა გრცხვენია, ამოდნა მაინც არ იყო! მერე რაა, რომ ბნელა, ჩვენი შიშით აქ ვინ მოხვდება!

— ავ, ავ!—წამოიჭრა ბროლია და სიბნელეს დაუწყო ყეფა.

გოჩა წამოღდა და ღამეს დაეკვებით მოაელო თვალი.

ბროლიამ ახლა კუდი აიპრიხა და წინ წადგა:

— ავ, ავ, ავ!

— რა ვითხრა გოლამ, გოჩას არ მოცილდვო, სად მიდიხარ!..—ბრაზნარევი ხმით გადაულაპარაკა ნავაზს,—ნეტა რას უყუფე, რა მოგვლანდა! იმას უყუფე?—გოჩამ სიბნელისაკენ თითი გაიშვირა,—ის ხომ კუნძია, შე სულელდო! აღბათ, მგელი გგონია, არა? ბროლია არ ცხრებოდა.

— ემ! მშიშარა ყოფილხარ! კუნძს უყუფე? კუნძია, აბა რა არის?!—ბოლოო სიტყვები გოჩამ უფრო საკუთარი თავის დასარწმუნებლად ჩაილაპარაკა.

— ავ, ავ!—არ ისვენებდა ძაღლი.

— მოიცა, მოიცა, აქეთ რალაც მოდის. მგელია!..

გოჩა წამოხტა, ქვებს დაავლო ხელი და კარავში შევარდა.

— ავ, ავ, ავ!—უფრო გაცხარდა ბროლია.

— კარგი, გეყოფა, აბა, კიდევ ვადმოდგას ნაბიჯი! ნახავს სვირს!

— ავ, ავ!—ისევ ყუფდა ნავაზი და თან კულს აჭიკინებდა.

— მაშ არ გვებუება, ჰა?—შიშნარევი ხმით წამოიძახა და სიბნელეში ქვა ისროლა.

ბროლია უცებ წკმუტუნზე გადავიდა და გოჩამ შევებით ამოისუნთქა: კარვის

წინ ხურჯინაკიდებული სანდრიკა იდგა და ძაღლს უწყრებოდა.

გოჩამ ქვები ხელუკულმა გადაყარა და სანდრიკას გამოფეცა.

— გოჩა ბიჟს ვახლავარ! რაო, მარტო ხარ?

— მარტო ვარ!—ამაყად თქვა ბიჭმა.

— ბიჭოს, ბიჭოს! ყოჩაღ!

„რა კარგია, ბროლიას ვნა რომ არა აქვს!“—გაიფიქრა გოჩამ და ცალი თვალით ბროლიას გადახედა.

მე და ჩემი

ლილა სპაილია

ბალი დამწიფებულა,
ბალი დამწიფებულა!..
აქეთ ტოტზე მე ვზივარ,
იქით ტოტზე—ბელურა.

ჭიორასკედი

გიორგი ნაკათალი

აქ ლომი წევს გალიაში,
იქ შველს ძინავს კორდის ძირას,
ეს სპილო კი სულ ფეხზე დგას,
როდის წევს და როდის ძინავს?!

მე და მე

თინათინ კიჩიაძე

მოღით, ვისაც გეჩქარებათ,
გასეირნებთ დიდხანს, დიდხანს,
სადგურიდან სადგურამდე
გადაგიყვანთ, გადმოგიყვანთ.

აბა, მოღით, მოცუნცუღდით,
ჩქარა, ნულარ გვიანდებთ;—
ნახეთ ჩვენი მოკამკამე
მიწისქვეშა გვიანდები.

19 მაისი ვ. ი. ლენინის სახელობის პიონერთა
ორგანიზაციის დაბადების დღეა.

ნათელა უაილოძე

მაისის მზიან დღეს შესურდლათ 10 წელი
გიახ, თამრიკოს, ნატოს და დათოს.

სკოლაში ამ დროს დიდი ზეიმი გაიმართა.
ნინო ხელმძღვანელმა მესამეკლასელები ყვა-
ვილებით მორთულ დარბაზში ჩაამწკრივა...
ოქტომბრელებმა საზეიმო დაპირება წარ-
მოსთქვეს:

- მე, გია ჭელიძე...
- თამრიკო ჯაგანიშვილი...

... „შევიფარე რა ძია ლენინის სახელო-
ბის საკავშირო პიონერთა ორგანიზაციის
რიგებში, ჩემი ამხანაგების წინაშე საზეი-
მოდ გაირდებით: მხურვალედ შეყვარება ჩემი
სამშობლო, ვისწავდი და ვიბძოვლებ ისე,
როგორც გვიანდერმა დიდმა ლენინმა, რო-
გორც გვასწავლის კომუნისტური პარტია,
ყოველთვის შევასრულებ საბჭოთა კავშირის
პიონერის კანონებს.“

შემდეგ ხელმძღვანელმა მათ პიონერთა
ორგანიზაციის რიგებში შესვლა მიუღოცა
და ყვებუ წითელი ყვლახევეები გაუკეთა.

პოეტმა იოსებ ნონეშვილმა ამას წინათ იმოგზაურა თურქეთში, სადაც იქაური ქართველი ბავშვები ინახულა.

ნ ე ნ ე

იოსებ ნონეშვილი

— მოდი, გვერდით დამოჯექ,
მხარი დამიმშვენე,
დედაენა, სატოჯვე,
ვინ გასწავლა?
— ნენემ!..

— ბიჭო, ბიჭო ჰასანაჲ,
აბა, გაისხენე,
ქართული ვინ გასწავლა?
— ნენემ!..

გასწენება რად გვინდა,
ან რა დავგვაწიწებებს;
ნენეს თბილი კალთიდან
ცხოვრების გზას ვიწებთ.

ნენეს ძველი თქმულება
გულში უდევს ბოღმად,
ნენე გვეწურულებს:
ვართ ქართული მოდგმა.

— გაუმარჯოს იმ დედას,
თქვენ ნენედ რომ უსმობთ,
მისით გული გულადობს,
მისით მუხლი მუხლობს.

რა ვთქვამთ მისდა საქებრად,
ვიდრე ის გვუბავს, გვჯერა,—
ქართული არ გაქრება,
არ ჩაქრება კერა!

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԵՎ ԹՄԹՈՎԿՄԻ

Վերջին կտրված

Երևի գրեթե ողորդում կազմում էր ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

Վերջին կտրված

Երևի գրեթե, ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

Վերջին կտրված

ՄԱՆՆԱԿԱՆ ԵՎ ԿՈՆԻՅԱՆ

Վերջին կտրված

Երևի գրեթե, ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

Երևի գրեթե, ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

— Երբեք չեմ հարգում ինչպես նախնիները, որոնք իրենց հարգելի հարգանքներով հարգում էին իրենց հայրերին:

Վերջին կտրված

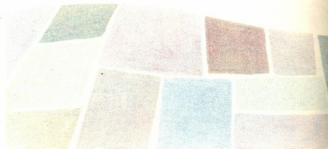
თაგუნია

ანზორ აბულაშვილი

ერთ პატარა გოგოს ვიცილობ,
ერთ ცისფერა გოგონას,
ჯერ მე ვიტყვი, მერე თქვენ თქვენი
ის გოგონა როგორია.
იმ გოგონას თამუნიას
ეძახიან შინ თუ გარეთ.
ჰოდა, ერთხელ, თამუნია
დილით ბაღში წაიყვანეს.
რა შენობა, ან რა ეზო,—
უვლელოდ წავიდა ნახატს!
მოკლედ, მასზე უფრო ლამაზ
საბავშვო ბაღს ვერსად ნახავთ...

დგას ეზოში ყრიაშულო,
უვლა დახტის, დახალისობს.
და .. აღმზრდელმა მოიკითხა, —
თამუნია სად არისო?
მთელი ბაღი ავანგაშდა,
შეშფოთდა და მახსოვს ახლაც, —
ასი ბავშვი ფეხზე დადგა
ციკქნა გოგოს მოსანახად.

ირგვლივ ხალხი, მზე და სითბო,
მოჟიფივე ბელურები!
დიდი ქუჩა ქალაქისა
ხმაურობდა ჩვეულებრივ.
მანქანები, ტრამვაები, —
მოჰყვებოდნენ ერთუთოს რიგით...
ეს ვინ არის? ამ ზღვა ხალხში
ციკქნა გოგო საით მირბის?
ტროტუარი გაღირბინა
და უეცრად შედგა კიდეც,
აბა, ახლა დიდ ქუჩაზე
როგორ უნდა გადავიდეს?!
შიშით უკან დაიხია
დაბნეულმა გოგონიამ;
უკვე იცით ეს გოგონა, —
ვინ არის და როგორია.
სწორედ ამ დროს ვიღაცამ თქვა:
— უპატრონო ბავშვიაო,
ბანტიც სადღაც დაუპარგავს,
ნაწნავეებიც გაშლიაო.

— უპატრონო? როგორ? სად ჰყავს
დედა, მამა, ბებიაო?
მარტოღმარტო სიარული
რატომ უნებებიაო?!—
შეიყარა ხალხი მყისვე,
აიტაცა ბავშვი ხალხმა...
ის, რაც მოხდა, ნეტავ, ერთი
თქვენი თვალით დაგვენახათ...
მერე ძია მილიციელს
მოელღუშა სახე წყენით

და თქვა ყველას გასაგონად:
— ეს არ არის მოხატმენი.
ჩვენა ვტყუით, რადგან ბავშვებს
ვექცეოდით დღემდე რბილად,
დედა ყველას გვიყვარს, მაგრამ
ბალიდან არ გამოვრბივართ.—
ამ დროს ხალხში შემოიჭრნენ
სწორედ დროზე, სწორედ ბედად.—
დაღლილი და ფერწახული:
ჯერ აღმზრდელი, მერე დედა.

ეს ამბავი შარშან მოხდა...
იმ დღის მერე თამუნისა
უფროსების უკითხავად
ეზოშიც არ გაუვლია.
დილით დედას მიჰყავს ბაღში,
შინაც დედას მოჰყავს მუღამ;
ხოლო იმ დღის, იმ სირცხვილის
გახსენებაც აღარ უნდა.

ნახატი თინათინ სამსონაძისა

შიო პაპას მარანი

დიდა უწმინდე

გიგლა მასნიშვილი

ბუჩქის ძირას ნაცარა კურდღელი უკანა თათებზე შემდგარიყო და კბილებით ბეწვს იგლეჯდა.

მერაბი და ელგუჯა ფრთხილად გამობრუნდნენ, მერე სირბილით დაემგნენ.

— ჩქარა, მერაბ, ჩქარა, შიო პაპას უნდა შევატყობინოთ,— ჩურჩულებდა ელგუჯა, და რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, სიმინდის ყანებისაკენ გარბოდა.

გულამოვარდნილებმა მიიბრინეს შიო პაპასთან.

— შიო პაპა, კურდღელი... კურდღელი...— ფრთხანეთს არ აცდიდნენ ბიჭები.

შიო პაპამ თოხს ხელი უშეა, ყანის პირას კაკლის ხის ტოტზე ჩამოკიდებული თოფი ჩამოხსნა და ბიჭებს მიუბრუნდა:

— სადაა, ბიჭებო, კურდღელი? შა!

— აი, იქ, ქერულის პირას!— ხელი გაიშვირა ელგუჯამ მდინარისაკენ.

— დიდი ბუჩქი რომაა... უკანა ფეხებზე შემდგარა და კბილებით ბეწვს იგ-

ლევს.—სულმოუთქმელად თქვა მერაბმა.

— რაო, ბეწვს იგლეჯსო?!

— ჰო, ჩვენი თვალით ვნახეთ!

შიო პაპა ჩაფიქრდა.

ბიჭები გაკვირვებით მისჩერებოდნენ მოხუცს.

— ჩქარა, პაპა, თორემ ვეღარ მიუსწრებ!

— იმ კურდღლის მოკვლა, შეიღებო, არ შეიძლება.

— რატომ? აკი, ამბობდი, ლობიოს ბარდები გამინადგურაო!—გული დაწყდა მერაბს.

— დედა კურდღელი ყოფილა და...—
დინჯად თქვა შიო პაპამ და თოფი ისევ ხეზე ჩამოაქიდა.— დედა კურდღელი, შეიღებო, ბეწვს იგლეჯს და სოროში აფენს, ბაჭიებს არ შემიცივდესო. ეგ კურდღელი რომ მოკვლათ, ბაჭიებიც დაიხცებიან.

ბიჭები უხმოდ იდგნენ და უსმენდნენ.

— რა კარგი დედა ყოფილა კურდღელი!—წამოაძახა ბოლოს მერაბმა.

ნახატები ლამარა ლანღლიასი

კეპები

ლელია პრაპა

იცით, როგორი ბიჭია
ჩემი უმცროსი ძამიკო? —
ერთი თხილი რომ თხილია,—
იმასაც ძმურად გამიყვავს.

მარტო უფროსი კი არა,
ტანადაც უფრო დიდი ვარ,
ხედიხეღჩაკიდებუდი
სკოლამიც ერთად მივედივართ.

მთლად შეიძრა მთა და ველი,
ავად გახდა დათვის ბელი.

ბელს თამაში დაუშალეს
და ლოგინი გაუშალეს;

დააფარეს შუბლზე ტილო,
ჩაის ასმევს ძია სპილო.

აფთიაქში მიდის დათვი,
თან რეცეპტი მიაქვს ათი.

ჩამოფრინდა ხიდან ჩიტი,
ბელს მიაართვა სტრუბტოცილი.

გაუსინჯა წერომ ყელი;
— აწი ჭამე ყველაფერი.

მოიწყვიტა ზღარბმა წელი,—
მოიტანა ყურძნის წვენი.

მოუმართა ყველამ ხელი,—
კარგად გახდა ჩვენი ბელი.

გაქანს

და

შუსიანი

ლაპარანგი ჭიჭინაძე

ბაჩანა და რუსიკო ხშირად ჩხუბობენ. მერე და, რაზე, აღარ იკითხავენ? რა სათა-

ნახატი ზაპაბ ურსინიშვილისა

მაშოსაც ბაჩანა მოჰკივებს ხელს, რუსიკოსაც ის უნდა. იწყება ერთი გაწამაწია,— არა მე და არა მეო...

ერთ დღეს ბაჩანამ ბურთი გამოიტანა. რუსიკოსაც ისეთივე ბურთი ეჭირა ხელში, მაგრამ მაინც ბაჩანას მიეპარდა:

- ეგ ბურთი მომეცი!
- შენც ხომ გაქვს ამისთანა ბურთი, მაშინ შენი ბურთი მე მომეცი!
- არა, ორივე მე მინდა!
- რუსიკო, იცი, რა ვქნათ?— მოდი, მე აქეთ დაგდებდი, — ვუბნებდა ბაჩანა.— შენ იქით. მე ჩემს ბურთს გადმოვგდებ, შენ— შენი ბურთი გადმომიგდე! აბა, ვინ დაიპერს!

დაიწყეს თამაში. ესროდნენ ბურთებს ერთმანეთს, დაიპერდნენ თუ ვერ დაიპერდნენ, მაინც იციანოდნენ და იციანოდნენ. რუსიკოს ისე მოეწონა ეს თამაში, რომ თავისი ახირება სულ დაევიწყდა.

მოხარხებული გლეხი

ხ ა ლ ხ უ რ ი

ცხოვრობდა ერთი ღარიბი გლეხი. ერთი ძველი ბეღელი ედგა. შიგ შესანახი კი არა ებადა რა.

იფიქრა გლეხმა, იფიქრა და გადაწყვიტა:

— ცარიელი ბეღელი გინდა მქონია და გინდა პრა, უნდა დაგვჭაო.

შეწყუნდნენ მეზობლები:

— შენი რომ დაწვა, ჩვენიც ხომ დაიწვება, შენი ბეღლის გვერდითა დგანან, რას გვემართლებიო!

— არა, უნდა დაგვჭაო, ცარიელ ბეღელს რა თავში ვიხლიო,—აიჩემა გლეხმა.

სხვა რა გზა ჰქონდათ მეზობლებს,—შეუგროვეს ხორბალი და ბეღელი აუვსეს გლეხს.

როგორც კი ბეღელი დაცარიელდებოდა, გლეხი ატყდებოდა:—უნდა დაგვჭაო.

მეზობლები ისევ უვსებდნენ ბეღელს.

ასე ივსებოდა ღარიბის ბეღელი.

ჩაიწერა **ვლადიმერ გვირგვინი**

ნახატი **ზურაბ კახანაძისა**

11316

— დედიკო, ჭამის დროს უკვე
დანა-ჩანჭვალს ვხმარებ და ხელები
მანც უნდა ღებებანო?

ეს რამ ნახაბი
აბი ბანასაპრავა
პირბანაშოსაგაჲი

პოლონური იუმორი

იანკა თელი ვახლა თუ არა, წიხიკა
და მძინა ზეის თაზე დაჲდა.
— იდე ზესო გოცკის დანაღვს დე-
ზე დავეციაღვს!
— იდეი, შელი!— ფახს ზესამ.— ვეჩ
მანაზის დიდილია და ხელაჩიღა
ხმ არ წყაღა.
— შეჩ იდეი და ხელაიანგები ზო-
ვი!— ფახს იანკა.

მა ლა ჩავი თოჯინა

მახ მახინა

ტანსაცმელი კაუბრებზე
სემს თოჯანა დიდისს,
ახლა უფოე წართული მატქს—
უნდა კაუბრეკაღინო,
ღირები უნდა წყვედრო,
ჯეჲნა და ვეჲნა.

სემს ზეჲს თეჲრი კეჲ
მიანმა, როგორც თეჲრი ფიდეჲ.
ვალიშეს და სოსკარი
გამონდესა ტეჲეს იქით.

არაფხის არ ეწინა,
ველადია, როგორც ვეჲჲ,
მეიღესთან მიოსარა,
რე დალია დიდი ჭეჲთ.

პირი მახინა

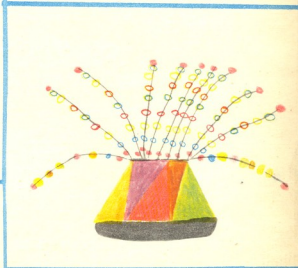
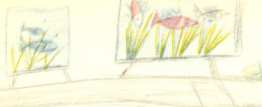
საქართველოს ეროვნული ბიბლიოთეკის გამომცემლობა

ეს რამ
კომპიუტერი
საქართველოს
ეროვნული ბიბლიოთეკის
გამომცემლობა

საქართველოს ეროვნული ბიბლიოთეკის გამომცემლობის მისამართი: თბილისი, ვაჟა-ფშაველას გამზ. 109, მე-10 კმ. ტელ.: 525 21 11, 525 21 12, 525 21 13, 525 21 14, 525 21 15, 525 21 16, 525 21 17, 525 21 18, 525 21 19, 525 21 20, 525 21 21, 525 21 22, 525 21 23, 525 21 24, 525 21 25, 525 21 26, 525 21 27, 525 21 28, 525 21 29, 525 21 30, 525 21 31, 525 21 32, 525 21 33, 525 21 34, 525 21 35, 525 21 36, 525 21 37, 525 21 38, 525 21 39, 525 21 40, 525 21 41, 525 21 42, 525 21 43, 525 21 44, 525 21 45, 525 21 46, 525 21 47, 525 21 48, 525 21 49, 525 21 50, 525 21 51, 525 21 52, 525 21 53, 525 21 54, 525 21 55, 525 21 56, 525 21 57, 525 21 58, 525 21 59, 525 21 60, 525 21 61, 525 21 62, 525 21 63, 525 21 64, 525 21 65, 525 21 66, 525 21 67, 525 21 68, 525 21 69, 525 21 70, 525 21 71, 525 21 72, 525 21 73, 525 21 74, 525 21 75, 525 21 76, 525 21 77, 525 21 78, 525 21 79, 525 21 80, 525 21 81, 525 21 82, 525 21 83, 525 21 84, 525 21 85, 525 21 86, 525 21 87, 525 21 88, 525 21 89, 525 21 90, 525 21 91, 525 21 92, 525 21 93, 525 21 94, 525 21 95, 525 21 96, 525 21 97, 525 21 98, 525 21 99, 525 21 100.

01/4/99

76055

- „აკვარიუმი“—ნახატი ნანა რეხვიაშვილისა, 7 წ. ქ. ნაღიკი.
- „გაზაფხული მიხარია“—ნახატი მარინა ონიანისა, 9 წ. ლენტეხის რაიონი, სოფ. სისაში.
- „დედა, მამა და შვილი მეღებები“—ნახატი გოგი ოქროპირძისა, 7 წ. თბილისი.
- „ხირაკლეშა“—ნაძერწი ზაზა სულხანიშვილისა, 6 წ. თბილისი.
- „გემი“—ნახატი ზვიად წაქაძისა, 5 წ. ქ. სოხუმი.
- „მზის ჩახვლა“—ნახატი ნონა მიკუტიშვილისა, 7 წ. თბილისი.
- „ნატურ-მორტი“—ნახატი თამარიკო ჩანტლავისა, 6 წ. თბილისი.